

Разбирате една необятна идея, която е безъ граници. „Отъ нищо Богъ създахъ свѣта“—това е форма само на езика. Или ще кажатъ нѣкои, че битието е създадено отъ небитието. Но що е небитие? Туй, което не е било, нали? Питамъ тогава, философски: може ли човѣкъ да мисли туй, което не е било? — Може разбира се, защо не. Но мисълта за битието и за небитието, това сж двѣ различни мисли. Ако мисълта за битието представлява една сѣнка, а мисълта за небитието прѣдставлява свѣтлината, тогава каква форма бихте дали на свѣтлината? Какъ ще я опрѣдѣлите? Какъ ще опишете свѣтлината? Запримѣрь, често говорите такива отрицателни думи: „еди-кое си нѣщо не съществува“. Всѣко отричане е доказателство по обратния пѣтъ на математиката, а всѣко твърдение е реализиране на мисълта. Да отречешъ истината, то е да докажешъ, че тя съществува, а да я докажешъ, значи, да я реализирашъ. Вие, като ученици на окутната наука, трѣбва да се научите да се не стрѣскате. Като кажатъ: „нѣма Господъ“, кажете — да, нѣма Господъ. „Нѣма животъ“ — Да, нѣма животъ. „Свѣтътъ е лошъ“. — Да, лошъ е. „Е, животътъ е безсмисленъ“. — Да безсмисленъ е. „По-калпаво същество отъ чопѣка нѣма“. — Да, правъ си, по-калпаво същество отъ човѣка нѣма. Сега. азъ говоря за реал-